

Досетила се Гюргя, че я следятъ змейоветъ и взела да се крие още повече. Тѣй минала зимата.

Дошла пролѣтъ. Стопили се снѣговетъ, раззеленила се планината, оживѣла гората, зачуруликали птичкитъ, събудило се полето. Заблѣли агънцата. По цѣлъ день припкали край майкитъ си.

Но дошелъ денътъ, когато агънцата дѣлятъ отъ майкитъ имъ. Нѣма вече да бозаятъ. Този день въ село е голѣмъ празникъ. Отъ цѣлото село събиратъ въ този день овцитъ заедно да пасатъ. Събрали ги и въ селото на братята-змейове и изпратили тѣхъ за овчари. Да пазятъ стадото. Изкарали овчаритъ стадото въ планината.

Къмъ пладне цѣлото село: моми, момци, булки, жени и мъже, всички тръгнали съ менцикъмъ планината за млѣко. Въ тоя день овцитъ се доятъ заедно и млѣкото се дѣли по равно на всѣка къща отъ селото.

Тръгнали всички, не тръгвала само Гюргя. Страхъ я било отъ овчаритъ змейове. Тя знаела тѣхната сила и се страхувала отъ тѣхъ.

Другитъ моми молили Гюргя да дойде съ тѣхъ, тя не искала. Най-сетне следъ дълги молби и увещания и тя се съгласила, премѣнила се и тръгнали всички радостни.

Стигнали до здравеца. Спуснали се момитъ, момцитъ, булкитъ съ пѣсни и викове, брали здравецъ, вили китки и вѣнци, кичили глави.

Смѣхъ, викъ и пѣсни разлюлѣли планината. Не тичала по здравеца, не брала цвѣтя, не се радвала само Гюргя. Тя отдавна съгледала насреща въ планината какъ се бѣлѣе като бѣлъ облакъ стадото овци. А тамъ имало хиляди и хиляди овци съ млѣко. Притъмнѣло ѝ предъ очитъ, забравила се, въздъхнала, смукнала и изсмукала всичкото млѣко отъ цѣлото стадо овци.

Другитъ моми потърсили Гюргя и като я видѣли, прѣснали се отъ страхъ като пилци. Тя била погрознѣла, надула се като балонъ и не можала да се мръдне.

Братята - змейове познали веднага, че млѣкото отъ овцитъ е изсмукано. Огледали наоколо и съгледали Гюргя при здравеца. Единиятъ братъ полетѣлъ направо къмъ нея, а другиятъ се спусналъ да пресѣче пътя ѝ.

Помжкнала се халата надолу изъ долината, побѣг-